

Jestliže Markétě Kuxové stačí tužka a třeba i malý arch papíru a její jemné kresby je radost prohlížet si zblízka, pak Eliška naopak miluje živelnou výbušnost barev na velké ploše plátna. Snad až tanečním pohybem celého těla a rychlým tahem ruky ji rozehrává a širokým štětcem pokrývá hutnou kaligrafii. Dává hmotu nehmotnému a lehkost hmotě a vládne prostoru galerie. A přesto je spojuje jeden pramen i cíl: mají pevnou oporu ve slově a v duchu Knihy knih.

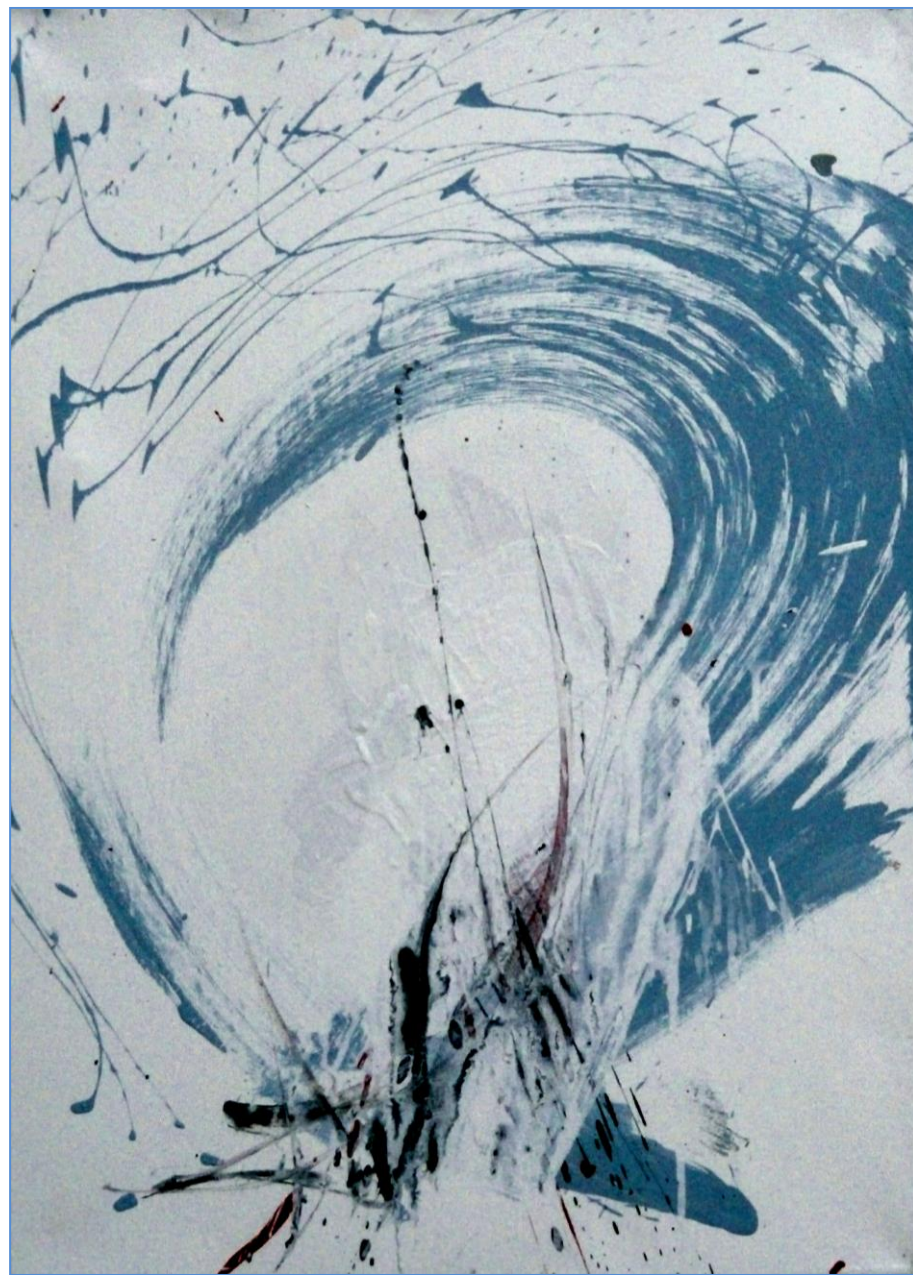
Obě přirozeně tíhnou k hlubinnému a jejich výpověď je tak čirou mimoslovní modlitbou i živým zpřítomněním v ní právě nalezeného. Markétiny snivé Zahrady ticha jsou věcně snadno čitelné. Eliščiny malby svou zastřenější formou probouzejí tělesné pocity a duševní stavy prožívané blízkosti a závratě něhy, a jindy spolu s bolestí i víru a naději Jóba v nás.

K figuře se Eliška trvale vrací a na ní své obrazy staví. Sama se v nich výrazným gestem zrcadlí. Vnější podoba viděného ji láká, začíná jí, ale nechává jen ve květech. Jsou osvobozujícím jasem a radostí z přirozené krásy řádu bytí. Z nenarušené síly přírody oproti stísněnosti a šerému pachtění se města a života v něm. Člověk a příroda jí splývají v jediném a jedinec v pevné jednotě všech živých tvorů, ve společně sdíleném My.

Jádro výstavy váže se k básni Ivana Martina Jirouse a obrazy jejími slovy inspirované jí dominují. Bělostnou perletí lastury vnášejí do ní jas. Jsou pohlazením a na pozadí vesmírné tmy snad i podobenstvím veškerého žití v samém jeho zrodu. Květy tu jejich účinek posilují. Protiváhou jsou jim plátna s motivem Jóba a pomíjivosti jenom nakrátko nám vypůjčených darů.

Převažují obrazy menší a střední. Velká a pro Elišku obvyklá plátna jsou zastoupena ukázkou, a přece její ryzí malbu v plné síle zpřítomňují a zvou k ponoru v ní i nás.

Miroslav Koval

Sám, 2016, akryl na plátně, 70 x 50 cm